CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
NIILO JÄÄSKINEN
prezentate la 28 februarie 2013 [1]

Cauza C-542/11Staatssecretaris van Financiënîmpotriva

Codirex Expeditie BV[cerere de decizie preliminară introdusă de

Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos)]

„Codul vamal comunitar — Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 — Articolul 50 — Mărfuri depozitate temporar — Mărfuri necomunitare — Regimul vamal de tranzit comunitar extern — Momentul atribuirii unei destinații vamale — Articolele 63 și 67 — Acceptarea declarației vamale — Articolul 73 — Acordarea liberului de vamă — Articolul 203 — Datorie vamală”

I – Introducere

1. La originea prezentei cauze se află două pachete de carne lipsă. În situația de fapt în discuție în litigiul principal, un lot de carne congelată de vită a fost transportat cu vaporul, într-un container, din Brazilia în Țările de Jos. La momentul ruperii sigiliilor care fuseseră aplicate de autoritățile vamale ale portului Rotterdam (Țările de Jos) înaintea acordării liberului de vamă, destinatarul acestora a găsit doar 1 667 de pachete din cele 1 669 menționate în declarația vamală.

2. Prezenta cerere de decizie preliminară privește interpretarea articolului 50 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar [2] (denumit în continuare „Codul vamal”). Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Staatssecretaris van Financiën (secretarul de stat pentru finanțe, denumit în continuare „Staatssecretaris”), pe de o parte, și Codirex Expeditie BV (denumită în continuare „Codirex”), pe de altă parte, în legătură cu o decizie de impunere privind colectarea unor taxe vamale și a taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”).

3. Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă) (Țările de Jos) urmărește să afle, în esență, momentul de la care mărfurile necomunitare având statutul de mărfuri depozitate temporar și declarate în vederea plasării lor sub regimul vamal de tranzit comunitar extern obțin o destinație vamală în sensul articolului 50 din Codul vamal. În această privință, instanța *a quo* are în vedere două momente diferite: fie momentul la care declarația este acceptată (în conformitate cu articolul 63 din Codul vamal), fie momentul la care, după acceptarea declarației, este acordat liberul de vamă (în conformitate cu articolul 73 din același cod).

1 — Limba originală: franceza.

2 — JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, Regulament astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006 (JO L 363, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 7, p. 15).

4. Amintim că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea D. Wandel, Curtea a fost deja solicitată să abordeze o chestiune analogă în legătură cu un caz în care mărfurile necomunitare fuseseră declarate în vederea punerii lor în liberă circulație [3]. În acea cauză, Curtea s-a pronunțat în sensul că momentul decisiv era cel al acordării liberului de vamă [4].

II – Cadrul juridic

5. Articolul 4 punctele 15, 16 și 20 din Codul vamal prevede:

„În sensul prezentului cod, se aplică următoarele definiții:

[…]

15. «Destinația vamală a mărfurilor» reprezintă:

(a) plasarea mărfurilor sub un regim vamal;

[…]

16. «Regim vamal» reprezintă:

(a) punerea în liberă circulație;

(b) tranzitul;

[…]

[…]

20. «Acordarea liberului de vamă» reprezintă acțiunea prin care autoritățile vamale pun mărfurile la dispoziție în scopurile prevăzute de regimul vamal sub care au fost plasate”.

6. Potrivit articolului 37 din Codul vamal, mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității Europene se află sub supraveghere vamală din momentul intrării lor. Ele pot fi supuse unor controale vamale și rămân sub o astfel de supraveghere atât timp cât este necesar pentru a se stabili statutul lor vamal.

7. Potrivit articolului 48 din Codul vamal, „[m]ărfurilor necomunitare prezentate în vamă li se acordă o destinație vamală autorizată pentru astfel de mărfuri necomunitare”.

8. Articolul 50 din Codul vamal are următorul cuprins:

„Până în momentul când li se atribuie destinația vamală, mărfurile prezentate în vamă pot obține, după ce au fost prezentate, statutul de «mărfuri depozitate temporar». Aceste mărfuri sunt numite în continuare «mărfuri depozitate temporar».”

3 — Hotărârea din 1 februarie 2001 (C-66/99, Rec., p. I-873).

4 — Amintim, în plus, că Hotărârile recente din 6 septembrie 2012, Döhler Neuenkirchen (C-262/10) și Eurogate Distribution (C-28/11) – cauze în care am prezentat concluzii la 8 martie 2012 – privesc etapa următoare, și anume atunci când mărfurile *au primit deja* o destinație vamală, iar neregulile intervin în cursul acestei etape. Într-o asemenea ipoteză, debitorul este persoana care trebuie să execute obligațiile rezultate ca urmare a utilizării regimului vamal în discuție (regimul perfecționării active în cauza Döhler Neuenkirchen și regimul antrepozitului vamal în cauza Eurogate Distribution).

9. Articolul 59 alineatul (1) din Codul vamal prevede:

„Toate mărfurile destinate plasării sub un regim vamal fac obiectul unei declarații pentru regimul vamal respectiv.”

10. Potrivit articolului 63 din codul menționat:

„Declarația care respectă condițiile prevăzute la articolul 62 este acceptată de autoritățile vamale pe loc, cu condiția ca mărfurile la care se referă să fie prezentate în vamă.”

11. Articolul 67 din codul menționat prevede:

„Dacă nu se prevede în mod expres altfel, data folosită în scopurile tuturor dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care s-au declarat mărfurile este data acceptării declarației de către autoritățile vamale.”

12. Potrivit articolului 73 alineatul (1) din Codul vamal:

„(1) Fără a aduce atingere articolului 74, atunci când sunt îndeplinite condițiile de plasare a mărfurilor sub regimul respectiv și cu condiția ca mărfurile să nu fie supuse altor măsuri de interdicție sau restricții, autoritățile vamale acordă liber de vamă mărfurilor imediat ce datele de referință din declarație au fost verificate sau acceptate fără verificare. Aceeași dispoziție se aplică atunci când verificările nu pot fi definitivate într-o perioadă rezonabilă de timp și nu mai este necesar ca mărfurile să fie prezente în scopul verificării.”

13. Potrivit articolului 74 din codul menționat:

„(1) Atunci când acceptarea unei declarații vamale duce la nașterea unei datorii vamale, mărfurilor cuprinse în acea declarație nu li se acordă liberul de vamă decât dacă datoria vamală a fost plătită sau garantată. Cu toate acestea, fără a aduce atingere alineatului (2), această dispoziție nu se aplică regimului de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.

(2) Atunci când, potrivit dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care sunt declarate mărfurile, autoritățile vamale solicită constituirea unei garanții, mărfurilor respective nu li se acordă liberul de vamă spre a fi plasate sub regimul vamal în cauză până ce nu se oferă o astfel de garanție.”

14. Articolul 203 din Codul vamal prevede:

„(1) O datorie vamală la import ia naștere prin:

— sustragerea de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse drepturilor de import.

(2) Datoria vamală ia naștere în momentul sustragerii mărfurilor de sub supravegherea vamală.

(3) Debitorii vamali sunt:

— persoana care a sustras mărfurile de sub supraveghere vamală;

— orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost sustrase de sub supraveghere vamală;

— orice persoană care a dobândit sau a deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul cumpărării sau al primirii mărfurilor, că ele au fost sustrase de sub supraveghere vamală și

— după caz, persoana care trebuie să execute obligațiile care rezultă din depozitarea temporară a mărfurilor sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate acele mărfuri.”

III – Litigiul principal, întrebarea preliminară și procedura în fața Curții

15. Un lot de carne congelată de vită, transportată cu vaporul într-un container din Brazilia în Țările de Jos, a fost descărcat în portul Rotterdam de Seaport International. Aceasta din urmă l-a depozitat în spațiile sale, în așteptarea atribuirii unei destinații vamale mărfurilor din container.

16. În timp ce containerul se afla în terminalul deținut de Seaport International, Codirex, acționând în calitate de declarant, a introdus o declarație vamală în formă electronică, la 6 noiembrie 2007, în vederea plasării lotului menționat sub regimul vamal de tranzit comunitar extern. Biroul vamal Rotterdam Seaport a acceptat pe loc această declarație. În acel moment, containerul menționat în declarație se găsea în terminalul de containere al Seaport International. La momentul efectuării declarației de tranzit sus-menționate, mărfurile aveau statutul de mărfuri depozitate temporar în sensul articolului 50 din Codul vamal.

17. În dimineața următoare, la 7 noiembrie 2007, autoritățile vamale au acordat mărfurilor liberul de vamă, imediat după ce au aplicat sigilii pe container. În aceeași zi, containerul a fost transportat pe cale rutieră la destinatarul cărnii de vită, Eurofrigo BV (denumită în continuare „Eurofrigo”), în parcul industrial Maasvlakte (Țările de Jos), care deținea o autorizație de destinatar agreat[5]. La sosirea containerului, Eurofrigo a constatat că sigiliile rămăseseră intacte. După ruperea acestora, Eurofrigo a observat că două pachete de carne de vită lipseau din încărcătură față de cantitatea prevăzută în declarația vamală. Potrivit Eurofrigo, containerul nu prezenta nicio urmă de efracție.

18. Întrucât autoritățile biroului vamal Rotterdam Seaport nu au primit nicio confirmare privind sosirea mărfii la Eurofrigo, acestea au efectuat o anchetă la finalul căreia, la 3 iulie 2008, au adresat Codirex o decizie de impunere prin care i-au solicitat plata taxelor vamale și a TVA-ului.

19. Codirex a contestat această decizie de impunere la Rechtbank te Haarlem (Tribunalul Districtual Haarlem).

20. Obiectul litigiului în fața Rechtbank te Haarlem a fost să se stabilească dacă Codirex, în calitate de declarant pentru plasarea sub regimul vamal de tranzit comunitar extern, putea fi considerată răspunzătoare pentru o pierdere[6] care trebuie prezumată că s-a produs între momentul acceptării declarației vamale și momentul aplicării sigiliilor pe container, înainte de acordarea liberului de vamă în scopul tranzitării mărfurilor. În cadrul procedurii principale nu s-a susținut că pachetele lipsă fuseseră pierdute în cursul transportului containerului sigilat din spațiile deținute de Seaport International către locul în care Eurofrigo își desfășoară activitatea.

21. Rechtbank te Haarlem s-a pronunțat în sensul că mărfurile necomunitare introduse pe teritoriul vamal, prezentate în vamă și care fac obiectul unei declarații în vederea plasării lor sub regimul vamal de tranzit comunitar extern își mențin statutul de mărfuri depozitate temporar până la momentul la care autoritățile vamale le acordă liberul de vamă.

5 — A se vedea articolul 406 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3).

6 — Utilizarea acestor termeni („o pierdere”) nu aduce nicidecum atingere situației celor două pachete, care nu este cunoscută, potrivit informațiilor comunicate de instanța de trimitere.

22. În continuare, Rechtbank te Haarlem a statuat că, între perioada depozitării temporare și momentul la care autoritățile vamale au acordat mărfurilor liberul de vamă în vederea tranzitului, Codirex nu putea fi considerată debitor în sensul articolului 203 alineatul (3) a patra liniuță din Codul vamal. Rechtbank te Haarlem și-a întemeiat această concluzie pe Hotărârea Curții din 15 septembrie 2005, United Antwerp Maritime Agencies și Seaport Terminals[7], și a considerat că în acea perioadă Codirex nu putea, din punct de vedere fizic, să dispună de mărfuri și că se afla la o distanță prea mare de acestea pentru a putea să le deplaseze ori să le depoziteze.

23. Împotriva acestei decizii a Rechtbank te Haarlem, Staatssecretaris a formulat recurs la Hoge Raad der Nederlanden.

24. În acest context, Hoge Raad der Nederlanden a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Care este momentul când mărfurilor necomunitare, declarate ca având statutul de «mărfuri depozitate temporar» în vederea plasării sub regimul vamal de tranzit comunitar extern, li se atribuie o destinație vamală în sensul articolului 50 din Codul vamal?”

25. Au depus observații scrise guvernele olandez și elen, precum și Comisia Europeană, ale căror observații orale au fost ascultate în cadrul ședinței desfășurate la 12 decembrie 2012.

IV – Analiză

A – *Aprecieri introductive*

26. Conform articolului 50 din Codul vamal, mărfurile prezentate în vamă își mențin statutul de mărfuri depozitate temporar până la momentul la care li se atribuie o destinație vamală. Prin destinație vamală a mărfurilor trebuie să se înțeleagă în special plasarea lor sub un regim vamal, precum în speță regimul vamal de tranzit comunitar extern. Conform articolului 59 alineatul (1) din Codul vamal, toate mărfurile destinate plasării sub un regim vamal fac obiectul unei declarații pentru regimul vamal respectiv.

27. Potrivit instanței de trimitere, este necesar să se stabilească cu precizie momentul, avut în vedere la articolul 50 din Codul vamal, în care mărfurile depozitate temporar obțin o destinație vamală și își pierd astfel statutul de mărfuri depozitate temporar.

28. Trebuie arătat de la bun început că dosarul nu permite să se stabilească dacă cele două pachete în discuție se găseau efectiv în container atunci când acesta a ajuns în portul Rotterdam. Or, această împrejurare, asupra căreia instanța de trimitere trebuie să se pronunțe, are efecte practice importante.

29. Astfel, sustragerea de la supravegherea vamală poate avea loc numai dacă declarația întocmită de Codirex era conformă cu realitatea.

30. Dacă cele două pachete se aflau în container la momentul efectuării declarației și, prin urmare, aceasta corespundea realității, ele au dispărut în timp ce mărfurile se aflau sub supraveghere vamală. Într-un asemenea caz, mărfurilor în discuție li se puteau aplica taxe vamale în temeiul articolului 203 din Codul vamal, debitorul putând fi Codirex sau un terț.

7 — C-140/04, Rec., p. I-8245, punctele 35-39.

31. În schimb, dacă cele două pachete lipsă nu au ajuns niciodată la Rotterdam, pe fond declarația a fost inexactă [8]. În acest caz, ar fi vorba despre mărfuri inexistente care nu ar fi putut fi sustrase de sub supravegherea vamală, astfel încât în privința lor nu ar fi putut lua naștere nicio datorie vamală [9].

32. Având în vedere aceste precizări, decizia de trimitere plasează cauza dedusă judecății Curții în cadrul primei ipoteze. Instanța *a quo* urmărește să afle, în esență, care este debitorul datoriei vamale în discuție în litigiul principal. Pentru a răspunde la această întrebare, instanța *a quo* menționată trebuie să aibă posibilitatea să stabilească dacă mărfurile pierdute au fost sustrase de sub supravegherea vamală în timp ce erau plasate sub statutul de depozitare temporară sau sub regimul de tranzit comunitar extern. În consecință, instanța de trimitere ridică problema de a ști care este momentul exact în care încetează depozitarea temporară și începe regimul de tranzit.

33. Din articolul 203 alineatul (1) din Codul vamal rezultă că sustragerea de sub supravegherea vamală a unor mărfuri cărora li se pot aplica taxe la import determină nașterea, chiar în momentul acelei sustrageri, a unei datorii vamale la import (a se vedea în special Hotărârea United Antwerp Maritime Agencies și Seaport Terminals, citată anterior, punctul 28). Conform jurisprudenței Curții, sustragerea de sub supravegherea vamală cuprinde orice act sau orice omisiune care are ca rezultat împiedicarea, chiar dacă este momentană, a autorității vamale competente de a avea acces la mărfurile aflate sub supraveghere vamală și de a efectua controalele prevăzute la articolul 37 alineatul (1) din Codul vamal (a se vedea în special Hotărârea United Antwerp Maritime Agencies și Seaport Terminals, citată anterior, punctul 28).

34. Dacă se presupune că mărfurile au fost pierdute în timp ce *aveau statutul de mărfuri depozitate temporar*, Codirex nu ar putea fi debitoarea datoriei vamale deoarece nu era persoana care trebuia să execute obligațiile care rezultă din depozitarea temporară a mărfurilor, în sensul articolului 203 alineatul (3) a patra liniuță din Codul vamal [10] și sub rezerva aplicării cazurilor de răspundere prevăzute la articolul 203 alineatul (3) prima-a treia liniuță din același cod.

35. Dacă, dimpotrivă, aceste mărfuri au fost pierdute în timp ce erau *plasate deja sub regimul de tranzit comunitar extern*, Codirex, în calitate de persoană obligată în principal, ar fi debitoarea datoriei vamale deoarece ar fi persoana care ar trebui să execute obligațiile care rezultă din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate mărfurile în sensul articolului 203 alineatul (3) a patra liniuță din Codul vamal.

36. În această privință, trebuie să se constate că în Codul vamal nu sunt definite cu precizie momentul în care încetează depozitarea temporară și momentul în care începe regimul de tranzit comunitar extern [11].

37. Cu privire la acest aspect, în cadrul prezentului litigiu au fost invocate două teze.

38. Potrivit primei teze, susținută de Staatssecretaris în fața instanței de trimitere, precum și de guvernele olandez și elen în fața Curții, depozitarea temporară încetează în momentul în care *a fost acceptată declarația vamală* în vederea plasării sub un regim vamal în sensul articolului 59 din Codul vamal. În această privință, susținătorii primei teze se întemeiază pe articolul 67 din Codul vamal, care prevede că data care trebuie luată în considerare în vederea aplicării tuturor dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care s-au declarat mărfurile este data acceptării declarației de către autoritățile vamale.

8 — Reținem că avocatul general în fața Hoge Raad der Nederlanden a propus instanței de trimitere, în concluziile sale din 30 septembrie 2010, retrimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță în vederea clarificării situației de fapt. Trebuie să adăugăm că nu considerăm justificat să se admită că răspunderea pentru o datorie vamală rezultată din erori care viciază declarația să fie atribuită exclusiv operatorului portuar care a descărcat mărfurile supuse regimului de „depozitare temporară”.

9 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2010, DSV Road (C-234/09, Rep., p. I-7333, punctul 23).

10 — A se vedea Hotărârea United Antwerp Maritime Agencies și Seaport Terminals, citată anterior (punctele 38 și 39).

11 — În schimb, trebuie să se rețină că articolul 92 din Codul vamal precizează condițiile în care încetează regimul de tranzit extern.

39. Potrivit celei de a doua teze, care pare a fi preferată de instanța de trimitere și care a fost susținută în fața sa de Codirex, precum și de Comisie în fața Curții, depozitarea temporară încetează atunci când autoritățile vamale *acordă liberul de vamă* pentru mărfurile în discuție. În susținerea acestei poziții, părțile sus-menționate fac trimitere la articolul 73 și la articolul 74 alineatul (2) din Codul vamal și arată că acordarea liberului de vamă nu poate avea loc înainte de îndeplinirea condițiilor de plasare a mărfurilor sub regimul vizat. În opinia părților menționate, nu se poate considera că acceptarea declarației determină încetarea statutului de depozitare temporară, chiar dacă nu sunt încă îndeplinite condițiile necesare pentru plasarea sub regimul vamal vizat. În special, în cazul regimului de tranzit comunitar extern pentru care trebuie constituită o cauțiune, liberul de vamă nu poate fi acordat înaintea constituirii acelei cauțiuni. Până la momentul în care autoritățile vamale acordă liberul de vamă, ar continua să se aplice dispozițiile și normele privind răspunderea, astfel cum rezultă din depozitarea temporară anterioară a mărfurilor.

40. Prin urmare, trebuie analizate succesiv aceste două opțiuni.

B – *Cu privire la acceptarea declarației vamale*

41. Suntem de acord cu interpretarea propusă de Comisie, potrivit căreia acceptarea declarației vamale nu are ca efect plasarea mărfurilor sub regimul vamal solicitat. Mărfurile rămân depozitate temporar după această acceptare.

42. Curtea a amintit recent că, astfel cum rezultă din articolul 4 punctul 17 din Codul vamal, declarația vamală reprezintă documentul în care declarantul indică, în forma și în modalitatea prevăzută, voința de a supune mărfurile unui anumit regim vamal [12].

43. Potrivit articolului 63 din Codul vamal, autoritățile vamale au obligația să accepte pe loc declarațiile vamale, iar în temeiul articolului 67 din acest cod, data care trebuie luată în considerare în vederea aplicării tuturor dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care s-au declarat mărfurile este data acceptării declarației de către autoritățile vamale.

44. Comisia amintește în mod întemeiat că, după acceptarea declarației, în temeiul articolului 68 din Codul vamal, autoritățile vamale pot efectua verificarea declarațiilor pe care le-au acceptat [13].

45. Existența acestei posibilități de verificare înseamnă că acceptarea formală a unei declarații poate fi urmată de adoptarea unor măsuri precum cele prevăzute la articolele 71 și 72 din Codul vamal pentru a garanta aplicarea adecvată a dispozițiilor privind regimul vamal sub care vor fi plasate mărfurile.

46. În prezenta cauză, timpul scurs între acceptare și acordarea liberului de vamă a fost astfel utilizat pentru sigilarea containerului în scopul de a garanta aplicarea adecvată a articolului 72 din Codul vamal în vederea tranzitului comunitar extern.

47. Dat fiind că, potrivit articolului 68 din Codul vamal, verificarea declarației poate interveni *și după acceptarea acesteia*, mărfurile trebuie să rămână sub supraveghere vamală. Atât timp cât mărfurile sunt depozitate temporar, această supraveghere este asigurată independent de regimul vamal aplicat ulterior.

12 — A se vedea Hotărârea din 15 septembrie 2011, DP grup (C-138/10, Rep., p. I-8369, punctul 35).

13 — *Ibidem* (punctele 36 și 39).

48. Trebuie amintit că, în Hotărârea D. Wandel [14], Curtea a arătat deja că mărfurile destinate punerii în liberă circulație rămân depozitate temporar până la acordarea liberului de vamă. În consecință, în temeiul articolului 203 din Codul vamal, datoria vamală ia naștere dacă mărfurile dispar între momentul acceptării declarației vamale și momentul acordării liberului de vamă.

49. Nu este necesar să se rețină o soluție diferită în privința altor regimuri vamale, deși ele se diferențiază de liberul de vamă acordat în vederea punerii în liberă circulație, în măsura în care aceste regimuri prevăd o menținere a mărfurilor sub supraveghere vamală după acordarea liberului de vamă, situație care se regăsește în cazul tranzitului comunitar extern.

C – *Cu privire la acordarea liberului de vamă*

50. Acordarea liberului de vamă poate interveni numai după acceptarea declarației vamale.

51. Articolul 73 din Codul vamal permite autorităților vamale să acorde mărfurilor liberul de vamă din momentul reunirii condițiilor de plasare sub regimul solicitat. Aceeași idee se regăsește în definiția acordării liberului de vamă pentru anumite mărfuri, cuprinsă la articolul 4 punctul 20 din Codul vamal, potrivit căreia este vorba despre acțiunea prin care autoritățile vamale pun mărfurile la dispoziție în scopurile prevăzute de regimul vamal sub care au fost plasate. Aceste două dispoziții se aplică, fără distincție, tuturor regimurilor vamale.

52. Această analiză este conformă cu competențele autorităților vamale în ceea ce privește acceptarea declarației și acordarea liberului de vamă. Deși nu pot refuza să accepte declarația decât pentru *nerespectarea condițiilor de fond* prevăzute la articolul 62 din Codul vamal [15], autoritățile vamale pot refuza acordarea liberului de vamă în toate cazurile în care condițiile de fond pentru plasarea sub un regim vamal nu sunt încă reunite.

53. Un exemplu de utilizare a termenului dintre acceptarea declarației și acordarea liberului de vamă constă, în privința autorităților vamale, în solicitarea constituirii unei garanții sau, la nevoie, a majorării unei garanții deja stabilite. Neîndeplinirea acestor condiții poate determina refuzul acordării liberului de vamă.

54. Rolul esențial al acordării liberului de vamă ca punct de plecare al regimului vamal este deopotrivă demonstrat, în cazul tranzitului, prin faptul că răspunderea garantului se naște din momentul acordării liberului de vamă în vederea tranzitului acoperit de garanție.

55. Prin urmare, urmând raționamentul Comisiei, considerăm că mărfurile în discuție în litigiul principal se încadrau în regimul de tranzit comunitar extern numai după ce li s-a acordat liberul de vamă, la 7 noiembrie 2007.

56. Înainte de a concluziona, dorim să revenim la cauza D. Wandel, citată anterior.

57. Această cauză a privit declararea unor mărfuri necomunitare în vederea punerii lor în liberă circulație. În hotărârea D Wandel [16], Curtea a constatat că acestea obțin statutul de mărfuri comunitare numai din momentul în care sunt aplicate măsurile de politică comercială, în care au fost îndeplinite toate celelalte formalități prevăzute pentru importul unor mărfuri și în care taxele la import legal datorate au fost nu numai aplicate, ci și colectate ori garantate.

14 — Citată anterior (punctul 45).

15 — A se vedea de asemenea articolul 77 din Codul vamal în ceea ce privește declarațiile vamale întocmite prin utilizarea unui procedeu informatic.

16 — Citată anterior (punctul 36).

58. În continuare, Curtea a precizat [17] că, deși depunerea unei declarații vamale și acceptarea pe loc a acesteia, în conformitate cu articolul 59 alineatul (1) și cu articolul 63 din Codul vamal, se încadrează incontestabil în formalitățile sus-menționate, este necesar să fie considerată o formalitate din această categorie și aplicarea măsurilor prevăzute la articolul 68 din Codul vamal, care conferă autorităților vamale dreptul de a efectua, în scopul verificării declarațiilor acceptate, printre altele, examinarea mărfurilor, însoțită de o eventuală prelevare de mostre pentru analize sau pentru verificări detaliate.

59. Așadar, Curtea a concluzionat [18] că, întrucât, în conformitate cu articolul 79 primul paragraf din Codul vamal, obiectivul punerii în liberă circulație este conferirea statutului de mărfuri comunitare unor mărfuri necomunitare, acordarea liberului de vamă, definită la articolul 4 punctul 20 din Codul vamal, trebuie considerată ca reprezentând una dintre formalitățile necesare pentru punerea în liberă circulație în mod legal a unor mărfuri importate.

60. Considerăm că raționamentul Curții poate fi transpus *mutatis mutandis* în prezenta cauză, care privește regimul de tranzit comunitar extern: depunerea unei declarații vamale și acceptarea pe loc a acesteia, în conformitate cu articolul 59 alineatul (1) și cu articolul 63 din Codul vamal, se încadrează, incontestabil, în formalitățile necesare pentru plasarea mărfurilor sub regimul vamal de tranzit comunitar extern, în sensul că aplicarea regimului respectiv este supusă acestor formalități. Totuși, acest regim vamal nu se aplică doar prin acceptarea declarației. Aplicarea regimului vamal în discuție presupune, în plus, acordarea liberului de vamă de către autoritățile competente.

61. Astfel, mărfurile care sunt prezentate în vamă și care sunt destinate plasării sub un regim vamal trebuie să facă obiectul unei declarații vamale pentru acel regim vamal, care rezultă din două acte distincte, însă având legătură între ele [19].

62. Într-o primă etapă, acceptarea declarației este un act de natură automată, deoarece declarația – realizată în mod normal pe cale electronică – este acceptată din momentul în care este completă și conține toate informațiile solicitate.

63. Într-o a doua etapă, odată finalizată etapa acceptării, acordarea liberului de vamă este un act pentru care autoritățile vamale beneficiază de o marjă mai mare de apreciere. Astfel, acceptarea înseamnă că din acel moment autoritățile vamale sunt în posesia informațiilor de bază necesare pentru a efectua, după caz, verificările necesare și a stabili condițiile specifice, în funcție de necesități, pentru acordarea liberului de vamă.

V – Concluzie

64. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții să răspundă în modul următor la întrebarea preliminară formulată de Hoge Raad der Nederlanden:

„Mărfurile necomunitare care au statutul de «mărfuri depozitate temporar» și care sunt declarate în vederea plasării sub regimul vamal de tranzit comunitar extern obțin o destinație vamală în sensul articolului 50 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006, odată ce este acceptată declarația și este acordat liberul de vamă.”

17 — *Ibidem* (punctul 37).

18 — *Ibidem* (punctul 38).

19 — A se vedea articolele 50 și 59 din Codul vamal.